

- wpływy państwa z gier losowych wynoszą w skali roku ponad 500 mln EUR (= 0,4 % ogólnego budżetu państwa) oraz
  - środki reklamy posiadaczy koncesji w dużej mierze mają również na celu zachęcenie do gier losowych osób dotychczas nieuczestniczących w takich grach?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy taki system, który ani wyraźnie ustawowo nie określa związanych z nim realizowanych celów, ani spoczywającego na państwie ciężaru dowodu z punktu widzenia faktycznej realizacji tych celów, lecz powierza wypracowanie zasadniczych kryteriów spójności oraz ich kontrolę sądom krajowym w ten sposób, że w efekcie nie jest zagwarantowany w sposób niezawodny sprawiedliwy proces sądowy w rozumieniu art 6 ust. 1 EKPC wzgl. w rozumieniu art. 47 TFUE, należy zakwalifikować jako spójny w rozumieniu art. 56 i nast. TFUE?
- 3) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytania pierwsze lub drugie: Czy taki system należy zakwalifikować jako proporcjonalny w rozumieniu art. 56 i nast. TFUE w świetle ustawowo unormowanych, daleko sięgających wykonawczych uprawnień interwencyjnych o charakterze władczym, które nie wymagają każdorazowo uprzedniego sądowego zezwolenia lub kontroli?
- 4) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytania pierwsze, drugie i trzecie: Czy taki system należy zakwalifikować jako proporcjonalny w rozumieniu art. 56 i nast. TFUE w świetle tego, że samo unormowanie surowych przesłanek dostępu bez równoczesnego określenia liczby dostępnych koncesji spowodowałoby porównywalnie nieznaczną ingerencję w swobodę świadczenia usług?
- 5) W razie odpowiedzi przeczącej na jedno z powyższych pytań: Czy sąd krajowy, który stwierdził niezgodność z prawem Unii monopolu ustanowionego w GSpG, opierając się na takim założeniu, ma obowiązek stwierdzenia niezdolności z prawem nie tylko środków interwencji ustanowionych w ramach zawisłych przed nim postępowań, lecz ponadto z urzędu w ramach swojej właściwości (np. w drodze wznowienia tych postępowań) także uchylecia z konieczności mających akcesoryjny charakter sankcji, które jednak już weszły w życie (jak np. kary administracyjne)?

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 15 grudnia 2016 r. w sprawie T-112/13:
Mondelez UK Holdings & Services Ltd/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej,
wniesione w dniu 15 lutego 2017 r. przez Société des Produits Nestlé SA**

(Sprawa C-84/17 P)

(2017/C 178/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Société des produits Nestlé SA (przedstawiciel: G.S.P. Vos, Advocaat)

Druga strona postępowania: Mondelez UK Holdings & Services Ltd, a także Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej (EUIPO)

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonego wyroku wydanego przez Sąd w dniu 15 grudnia 2016 r. w sprawie T-112/13, ze względu na to, że Sąd naruszył art. 7 ust. 3 i art. 52 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (zwanego rozporządzeniem nr 207/2009) ⁽¹⁾; oraz
- obciążenie strony pozwanej – skarżącej w postępowaniu przed Sądem – oraz Mondelez UK Holdings & Services Ltd kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Spółka Nestlé złożyła odwołanie od wyroku wydanego przez Sąd ze względu na to, że Sąd naruszył art. 7 ust. 3 i 52 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 207/2009 ⁽²⁾, zmienionego rozporządzeniem (UE) nr 2015/2424, zwanego także rozporządzeniem nr 207/2009.

Ścisłej, Nestlé kwestionuje wyrok Sądu w zakresie, w jakim wskazano w nim, że – jeśli chodzi o terytorium, w odniesieniu do którego należy wykazać charakter odróżniający uzyskany w następstwie używania – wspomniany charakter odróżniający uzyskany w następstwie używania powinien zostać wykazany w odniesieniu do całego terytorium Unii Europejskiej, czyli w odniesieniu do wszystkich rozpatrywanych państw członkowskich.

- (¹) Rozporządzenie (WE) 207/2009 Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2424 z dnia 16 grudnia 2015 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 2869/95 w sprawie opłat na rzecz Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Dz.U. 2015, L 341, s. 21).

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 15 grudnia 2016 r. w sprawie T-112/13:
Mondelez UK Holdings & Services Ltd/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Société
des produits Nestlé, wniesione w dniu 15 lutego 2017 r.**

(Sprawa C-85/17 P)

(2017/C 178/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Mondelez UK Holdings & Services Ltd, dawniej Cadbury Holdings Ltd (przedstawiciele: T. Mitcheson QC, barrister, P. Walsh, J. Blum i S. Dunstan, solicitors) (przedstawiciel: G.S.P. Vos, Advocaat)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i Société des produits Nestlé SA

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o stwierdzenie nieważności następujących części wyroku Sądu wydanego w sprawie T-112/13:

- 1) wniosków dotyczących części drugiej zarzutu pierwszego przedstawionych w pkt 37–44;
- 2) wniosków dotyczących części pierwszej zarzutu pierwszego przedstawionych w pkt 58–64;
- 3) wniosków dotyczących części trzeciej zarzutu pierwszego przedstawionych w pkt 78–111; oraz
- 4) wniosków dotyczących części czwartej zarzutu pierwszego przedstawionych w pkt 144–169, a także części pkt 177, w którym wskazano, że „*mimo bowiem że wykazano, iż sporny znak towarowy uzyskał charakter odróżniający w następstwie używania w Danii, w Niemczech, w Hiszpanii, we Francji, we Włoszech, w Niderlandach, w Austrii, w Finlandii, w Szwecji i w Zjednoczonym Królestwie*”.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Wnioski Sądu przedstawione w pkt 37–44 wyroku naruszają prawo w zakresie, w jakim dotyczą części drugiej zarzutu pierwszego. Część druga dotyczy używania znaku towarowego w odniesieniu do wszystkich towarów, dla których został on zarejestrowany. Sąd popełnił błąd, gdy orzekł, że używanie w obrocie tabliczki czekolady składającej się z czterech paluszków o kształcie trapezu można zakwalifikować jako używanie cukierka lub ciastka.
- 2) Wnioski Sądu przedstawione w pkt 58–64 wyroku dotyczące części pierwszej zarzutu pierwszego naruszają prawo. Część pierwsza dotyczy używania znaku towarowego w formie, w jakiej został on zarejestrowany. Mondelez podnosi, że znak towarowy wcale nie był używany w formie, w jakiej został zarejestrowany. Sąd zastosował błędne kryteria prawne: i) nie nadając wystarczającego znaczenia swojemu wnioskowi, zgodnie z którym tabliczka ma formę, jaka zwykle przychodzi na myśl w odniesieniu do rozpatrywanych towarów; ii) opierając się na „spontanycznym i natychmiastowym skojarzeniu” między formą a wyrazem KITKAT, wbrew wskazówkom zawartym w wyroku C-215/14.